

Arrest

nr. 244 909 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beëindiging van het verblijf (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De relevante feiten kunnen worden teruggevonden in de nota met opmerkingen, waarin het volgende wordt vermeld:

“Verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Kirkuk op 10.01.1979.

Op 25.01.2000 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 28.09.2000 werd door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus aan verzoeker toegekend.

Op 27.10.2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 09.07.2023.

Op 03.11.2008 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en deelname aan een criminele organisatie.

Op 25.10.2017 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot mensensmokkel en deelname aan criminele organisatie.

Bij schrijven dd. 10.04.2018 verzocht het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 14.08.2018 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

Op 10.09.2018 nam de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Op 10.10.2018 heeft verzoeker beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing.

Op 06.12.2019 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 17.01.2020 werd verzoeker uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen in het kader van een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht."

De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 24 april 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf, in de vorm van een bijlage 13octies. Deze beslissing, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 25/01/2000 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 28/09/2000 werd u door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 02/10/2000 in kennis werd gebracht. Op 27/10/2008 werd u in het bezit gesteld van een C-kaart, op heden geldig tot 09/07/2023.

Op 03/11/2008 werd u door het Hof van Beroep te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaren wegens uw deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en uw deelname aan een criminele organisatie.

Op 25/10/2017 werd u door het Hof van Beroep te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot mensensmokkel en uw deelname aan een criminele organisatie.

Dientengevolge werd door de DVZ op 10/04/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 14/08/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 10/09/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 11/09/2018 in kennis werd gebracht. Het

CGVS was van oordeel dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel dus niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 10/10/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 06/12/2019 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 17/01/2020 via een aangetekend schrijven, dat verstuurd werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980).

Middels een tussenkomst van uw raadsman gaf u hieraan gevolg en bezorgde u de DVZ de ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een loonafrekening 2018-2019; een kopie van de verblijfstitel; een attest van tewerkstelling als zelfstandige dd. 27/01/2020; een petitie ten voordele van het behoud van uw verblijfsrecht en diverse verklaringen op eer ten voordele van het behoud van uw verblijfsrecht.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal met al deze elementen rekening gehouden worden, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 25/01/2000 verklaarde het Rijk op 21/01/2000 te zijn binnengekomen, met andere woorden ruim 20 jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man die de volle leeftijd van 21 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ruim 20 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Middels de tussenkomst van uw raadsman legde u voornamelijk de nadruk op het feit dat u er steeds een erezaak van heeft gemaakt tewerkgesteld te zijn, hetzij als zelfstandige tot 2017, hetzij in loonverband in 2018 tot heden. Voor het overige werden wij nauwelijks in het bezit gesteld van elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt, zo legde u bijvoorbeeld geen enkel formeel element voor waaruit blijkt dat u één van de officiële landstalen machtig bent. Bovendien wijzen we er op dat zelfs indien u één van de officiële landstalen machtig blijkt te zijn, het uitoefenen van een tewerkstelling en het verwerven van de kennis van een officiële landstaal over een periode van verblijf van ruim 20 jaar een attitude is die als normaal kan worden beschouwd en op zich geen voldoende bewijs vormt van een doorgedreven integratie.

U bracht petitie en individuele verklaringen op eer aan ten voordele van het behoud van uw verblijfsrecht waaruit zou moeten blijken dat uw gedrag sinds uw veroordelingen onberispelijk is en blijkt geeft van integratie in de Belgische samenleving. Dienaangaande wensen we er op te wijzen dat dit slechts een lijst van handtekeningen en individuele en uiterst subjectieve verklaringen betreft, die op zich geen enkele formele waarde hebben en geen determinerend karakter hebben wat betreft uw mate van integratie in de Belgische samenleving.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen tot een gevangenisstraf, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u middels de tussenkomst van uw raadsman verklaarde geen in België of elders verblijvende gezins- of familieleden te hebben, U verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

Middels een tussenkomst van uw raadsman verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. We merken dienaangaande op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf in België en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. GESCHONDEN NORMEN

Artikel 41, § 1, van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt dat centrale diensten zoals de Dienst Vreemdelingenzaken « maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend ».

Artikel 42 van dezelfde wetten bepaalt dat

« De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt ».

Volgens artikel 58 van dezelfde wetten :

« Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten ».

2. TOEPASSING IN CASU

De bestreden beslissing is in strijd met de artikelen 41, § 1 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, aangezien zij in het Nederlands is genomen, opgesteld, en aan verzoeker opgestuurd, terwijl deze bepalingen in huidig geval het gebruik van de Franse taal voorschreven.

Verzoeker heeft specifiek aan verwerende partij meegedeeld dat hij enkel het Frans wou gebruiken voor de correspondentie tussen verwerende partij en hem :

“Mon client souhaite faire exclusivement usage du français dans les contacts avec votre administration, langue qu'il maîtrise.” (mail van raadsman naar verwerende partij, dd. 30.01.2020, stuk 2)

Verwerende partij heeft telkens in het Frans met de raadsman van verzoeker uitgewisseld.

Het verzoek om de Franse taal te gebruiken werd herhaald op 25.02.2020 nadat verwerende partij de vragenlijst in het Nederlands naar verzoeker heeft gestuurd :

« Pourriez-vous me l'envoyer en version française svp ? Mon client ne parle ni n'écrit suffisamment le néerlandais. » (mail van raadsman naar verwerende partij, dd. 25.02.2020, stuk 3)

Verwerende partij heeft bijgevolg de vragenlijst in het Frans doorgestuurd naar verzoeker die in het Frans daarop heeft geantwoord (stuk 4).

De bestreden beslissing wordt echter in het Nederlands opgesteld en meegedeeld, wat in strijd is met bovengenoemde bepalingen.

De keuze van de Franse taal kwam voor verzoeker overeen met zijn dagelijks leven waar hij de Franse taal gebruikt en om te verzekeren dat hij de te nemen beslissingen zou begrijpen.

Volgens artikel 41 van de Taalwet maken de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

Het feit dat, volgens een zekere rechtspraak, die bepaling niet van toepassing is op bevelen om het grondgebied te verlaten die ambtshalve genomen worden ten aanzien van een vreemdeling die op illegale wijze op het grondgebied verblijft, laat verwerende partij niet toe, in huidige geval, voor het gebruik van het Nederlands te kiezen tegen de wil van verzoeker.

De Raad van State heeft al het verschil benadrukt tussen bevelen om het grondgebied te verlaten die ambtshalve worden genomen, en beslissingen die een eind stellen aan een recht :

RvS van 3 juli 2001 nr. 97.375:

« qu'aucune violation de l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966, ne peut davantage être relevée en l'espèce; qu'en effet, un simple ordre de quitter le territoire, à la différence des ordres de quitter le territoire qui contiennent une réponse à une demande de séjour ou mettent fin à un statut, ne constitue pas la réponse à une telle demande de séjour ou d'asile mais est une mesure de police prise d'office par un fonctionnaire de l'Office des étrangers, lequel, après avoir examiné l'ensemble du dossier de l'étranger, constate qu'il est en situation de séjour illégal et en tire les conséquences voulues; »

Vrije vertaling :

bovenop, geen schending van artikel 41 van de Taalwet Bestuurstaken werd aannemelijk gemaakt; in casu, een bevel simpel bevel om het grondgebied te verlaten, in tegenstelling met bevelen om het grondgebied te verlaten die een antwoord inhouden op een aanvraag voor een machtiging van verblijf of een asielaanvraag is een politiemaatregel die ambtshalve is genomen door een gemachtigde die, na het ganse dossier van de vreemdeling te hebben nagekeken, stelt vast dat de vreemdeling niet legaal op het grondgebied verblijft en de rechtstreekse gevolgen trekt;

De beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker is geen "ambtshalve beslissing".

Er dient inderdaad vastgesteld te worden dat verwerende partij niet gebonden was deze beslissing te nemen (beoordelingsmarge), en dat met de door de wet voorziene elementen, rekening moest gehouden worden, alsook met verzoekers argumenten, in toepassing van artikel 62 VW en het hoorrecht.

Er is een groot verschil van aarde met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De taal van de asielpprocedure bepaalt ook niet de taal van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

RvS 11 juli 2001, nr. 97.721 :

« Considérant que la décision litigieuse [ordre de quitter le territoire] est une mesure de police, prise d'office par le délégué du Ministre de l'Intérieur, après constatation de la situation de séjour illégal du requérant; qu'un tel acte n'entre pas dans le champ d'application de l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative; que la partie adverse n'avait nullement l'obligation de

prendre l'acte attaqué en néerlandais, langue qui n'avait été choisie par le requérant que pour le traitement de sa demande d'asile, clôturée depuis le 25 février 2000; que le moyen n'est pas fondé; »

Vrije vertaling :

Overwegende dat de bestreden beslissing [bevel om het grondgebied te verlaten] een politiemaatregel is, ambtshalve genomen door de gemachtigde van de Minister, nadat werd vastgesteld dat de vreemdeling op illegale wijze op het grondgebied verblijft; zulke akte niet in de werkingssfeer van artikel 41 van de Taalwet valt; op verwerende partij rustte geen verplichting om de bestreden beslissing in Nederlands op te stellen, taal die slechts werd gebruikt door de verdoekende partij voor de behandeling van zijn asielaanvraag, afgesloten sinds 25 februari 200; dat de middel ongegrond is;

Verwerende partij was niet verplicht de Nederlandse taal te gebruiken, en verzoeker had duidelijk gebruik gemaakt van (en gekozen voor) de Franse taal.

RvS 23 november 2009, nr. 198.142:

“Overwegende dat de verzoekende partij er in het tweede middel onterecht van uit gaat dat zij een aanvraag heeft gedaan om het land te mogen binnenkomen; dat de beslissing tot teruggedrijving een ambtshalve beslissing is die werd genomen nadat bij controle werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed; dat conform artikel 39, §1, juncto artikel 17, §1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken de zaak moet worden behandeld in de taal van het taalgebied waarin ze is gelokaliseerd, in casu het Nederlandse taalgebied; dat het tweede middel in die mate ongegrond is;”

Er moet worden herhaald dat de Taalwet Bestuurszaken raakt de openbare orde (cf. RvS 10 april 2008, nr. 181.886; RvS 28 februari 2008, nr. 180.177; RvS 27 juni 2000, 88.289; RvS 30 januari 1997, nr. 64.259). Daaruit volgt dat de uitsluitingen op de taalwetgeving op restrictieve wijze moeten worden geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.2. Artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Artikel 58, eerste lid van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.”

2.3. Het is algemeen aanvaard dat de taalwetgeving in bestuurszaken van openbare orde is en dat iedere overtreding ervan dus door iedereen, desnoods ambtshalve door de Raad, mag worden opgeworpen (cf. RvS 5 april 2013, nr. 223.112; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149; RvS 3 juni 2014, nr. 227.612; RvS 3 februari 2015, nr. 230.085).

2.4. Artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken betreft de situatie waarbij er een rechtstreeks en wederzijds contact is tussen de rechtsonderhorige en de centrale diensten (cf. RvS 12 juli 2016, nr. 235.413).

De akte waarvan sprake in artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken betreft geen beslissing. Het betreft in het algemeen een geschrift waarin een handeling wordt opgetekend en dat dient om die handeling te bewijzen (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen in APR, Gent, Story-Scientia, 1983, 76, nr. 110, aangehaald in de conclusie van advocaat-generaal Van Ingelgem in de zaak C.13.0256.N van het Hof van Cassatie).

2.5. Gelet op het gestelde in punt 2.4 kan de schending van artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken niet dienstig worden aangevoerd. De bestreden beslissing betreft immers niet de in deze bepaling bedoelde akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen.

2.6. De vraag stelt zich dus of artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken werd geschonden.

2.7. Uit het administratief dossier, waarin zich uittreksels uit het Rijksregister bevinden tot en met 2013, blijkt dat verzoeker op 25 januari 2000 een verzoek om internationale bescherming indiende, waarbij verzoeker op 28 september 2000 als vluchteling werd erkend. Op 31 oktober 2000 werd verzoeker door de gemeente Schaarbeek in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister ("*Cire*"), die telkens verlengd werd door de gemeente Schaarbeek. Op 26 april 2007 diende verzoeker bij de gemeente Schaarbeek een aanvraag in tot vestiging, op grond van de toenmalige artikelen 29 of 62 ("*l'article 29 ou 63*") van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker kreeg op 30 januari 2008 een identiteitskaart voor vreemdelingen ("*carte d'identité*") uitgereikt door de gemeente Schaarbeek, geldig tot 29 januari 2013. Vervolgens werd hij op 27 oktober 2008 door de gemeente Schaarbeek in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 23 oktober 2013, dit in het kader van de overschakeling van een identiteitskaart voor vreemdelingen naar een C-kaart.

2.8. Het verzoek om internationale bescherming werd destijds behandeld in het Nederlands en dus was ook de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van 28 september 2000 opgesteld in het Nederlands. De voormelde vestigingsaanvraag van 26 april 2007 geschiedde in het Frans, dit aan de hand van een bijlage 16 ("*annexe 16*"), uitgaande van de gemeente Schaarbeek.

2.9. De bestreden beslissing werd opgesteld in het Nederlands. Ze werd getroffen op grond van artikel 22, §1, 3° juncto artikel 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.10. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in zijn nota kan de bestreden beslissing niet worden beschouwd als een ambtshalve getroffen beslissing. Verweerder is van oordeel dat dit het geval is aangezien de bestreden beslissing niet het gevolg is van een aanvraag maar wel de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet betreft. De bestreden beslissing is volgens verweerder een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde.

2.11. Naar luid van artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals het gold bij het nemen van de bestreden beslissing, kan de minister een einde maken aan het verblijf van de onderdaan van een derde land die is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

2.12. Op grond van artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet dient verweerder bij het nemen van de beslissing rekening te houden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die de derdelander heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er dient tevens ook rekening te worden gehouden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd en met de gevolgen voor de derdelander en zijn familieleden.

2.13. Het gaat te dezen derhalve niet om de ambtshalve vaststelling van een onwettig verblijf, maar om een beslissing die door minister kan worden genomen om een einde te stellen aan een door de betrokken vreemdeling gevraagd en verkregen onbeperkt verblijfsrecht. Het is hierbij niet relevant dat de bestreden beslissing zelf niet het gevolg is van een door verzoeker ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag is op zich immers geen toepassingsvoorwaarde voor artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken (cf. RvS 29 mei 2020, nr. 247.685).

2.14. Voor het bepalen van de taal van de beslissing die een einde stelt aan een erkend verblijfsrecht, dient te worden gekeken naar de taal waarvan een vreemdeling zich heeft bediend voor de erkenning van het verblijfsrecht (cf. RvS 29 mei 2020, nr. 247.685).

2.15. Aangezien in casu op grond van artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijf van de onderdaan van een derde land die is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar, dient er te worden gekeken

naar de taal waarvan verzoeker zich heeft bediend om die machtiging of toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 26 april 2007 heeft bediend van het Frans toen hij bij de gemeente Schaarbeek zijn vestigingsaanvraag indiende en dat hij destijds een CIRE (*"certificat d'inscription des étrangers"*) kreeg uitgereikt door voormelde gemeente.

2.16. Gelet op het voormelde diende de bestreden beslissing te zijn opgesteld in het Frans. De bestreden beslissing die is opgesteld in het Nederlands schendt dan ook artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken.

2.17. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat de behandeling van het destijds ingediende verzoek om internationale bescherming dat leidde tot de erkenning van de vluchtelingenstatus geschiedde in het Nederlands, zoals het conform artikel 51/4, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet werd bepaald door de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris, dit in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Er kan te dezen echter bezwaarlijk worden teruggegrepen naar de taal die twintig jaar geleden werd bepaald door de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris, voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Ten eerste stelt artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet limieten in op de beslissingen die moeten worden getroffen in de taal van behandeling van het verzoek om internationale bescherming en valt het treffen van de bestreden beslissing buiten het bereik van dit artikel. Ten tweede wordt er in de bestreden beslissing wel verwezen naar de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, maar het verblijf dat wordt beëindigd is dat van een gevestigde vreemdeling, een status die verzoeker had verkregen nadat hij in april 2007 een vestigingsaanvraag had ingediend in het Frans.

2.18. Dat de bestreden beslissing werd opgesteld in het Nederlands klemmt des te meer aangezien verweerder in de nota stelt: *"Er dient eerder teruggegrepen te worden naar de taal waarvan verzoeker zich bediend heeft bij het doorlopen van de administratieve procedure voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. In voorkomend geval dienen de centrale diensten voor hun betrekkingen met de betrokken rechtsonderhorige inderdaad gebruik te maken van de landstaal waarvan de rechtsonderhorige zich heeft bediend."* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot tweemaal toe via zijn raadsman aan de verwerende partij heeft laten weten dat hij het Frans kiest voor de correspondentie tussen hemzelf en de verwerende partij in het kader van een beslissing tot beëindiging van verblijf die de verwerende partij aankondigde te treffen (mails van 30 januari 2020 en 25 februari 2020, die ook gevoegd worden als stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift). De verwerende partij, die eerst een Nederlandstalige vragenlijst had doorgestuurd naar verzoeker, heeft dan ingevolge de uitdrukkelijke vraag van de raadsman van verzoeker van 25 februari 2020, een vragenlijst in het Frans doorgestuurd die verzoeker op 9 maart 2020 ook daadwerkelijk in het Frans heeft beantwoord.

2.19. De conclusie is derhalve dat de bestreden beslissing in het Frans had moeten worden opgesteld aangezien verzoeker zich op 26 april 2007 heeft bediend van het Frans toen hij bij de gemeente Schaarbeek zijn vestigingsaanvraag indiende. Derhalve dient het Frans te worden beschouwd als gekozen taal in de zin van artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken en is de bestreden beslissing die in het Nederlands werd opgesteld hiermee strijdig en is ze nietig, wat wordt veruitwendigd door een vernietiging ervan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beëindiging van het verblijf (bijlage 13octies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA